

Тарас Антипович

Брат-гурман

(новела)

Міністр вийшов із машини, підтягнув живіт, вдихнув повітря Конча-Заспи з нотками розпеченої хвої. Сонце пекло немилосердно, здавалось, навіть тінь дерев горіла о цій порі. Крізь темні окуляри він бачив перед собою стару дідову номенклатурну дачу, дорого причепурену ззовні, але всередині – там, за важкими шторами – повну розтерзану чорноту. Моторошне передчуття зустрічі дисонувало з яскравим полуднем.

На ганку міністра вже чекав квадратнопикий охоронець. Ще один гевал сидів за відео-пультом. У вітальні горіло приглушене світло. Чергова медсестра схопилася з крісла зі своїм пластмасовим виразом обличчя наготові.

- Як Алік? – міністр окинув оком манекенну красу медсестри.

- Альберт Павлович... імпульсивний, як завжди, – ухильно відповіла вона.

- Дезінфекцію давно проводили?

- Вчора. Але в самій клітці він не дав. Ви ж знаєте, як із ним важко...

Міністр якусь мить потоптався коло орденоносного дідового портрета, що висів на стіні. Дід відсидів усю війну в тилу і під кулями не виконав жодного солдатського па, зате добре знав Щербицького й користувався пошаною всього тогочасного керівництва республіки. Внук-міністр дивився на нього з-під лоба і цим ритуалом не так ушановував пам'ять покійного, як безвольно тягнув час. Нарешті він зітхнув, узяв із рук медсестри поліетиленові бахіли й натягнув їх поверх своїх лакованих туфель. Підскочив охоронець, задрав масивний килим і відчинив важкий люк у підлозі.

- Далі я сам, – скомандував міністр і почав спускатися крутими східцями у сховище.

Від бетонних стін повівало холодком. Лампи лили рафіноване біле світло. Короткий коридор закінчився, і перед очима виникли важкі двері-купе. Міністр просунув руку в непримітний закамарок, підняв кришку, що прикривала цифрову панель, набрав код. Двері повільно посунули вбік. Перш ніж переступити поріг, він прислухався. Було тихо і темно. Можливо, брат спав. У ніс ударив солодкавий присмак дохлятини.

- Заходь, Вітя, почувайся... – долинуло з напівтемряви.

Молодший брат Альберт завжди недоговорював оте звичне гостинне запрошення. «Почувайся»... Міністр ледь-ледь здригнувся, ступив один крок уперед і два кроки ліворуч. Знайшов аналогічну внутрішню панель, набрав код, і двері за ним зачинилися. Він покладав умикачами. Світла побільшало, і сховище стало видно повністю. Це був бетонний мішок, перегороджений навіпіл міцними ґратами від підлоги до стелі. Крізь ґрати виднівся обжитий братів куточок із ліжком, столом і шафою для книг, де чільне місце займав «Граф Монте-Крісто».

Санвузол не був відділений ні стіною, ні ширмою, щоб усе проглядалося наскрізь. Тому унітаз і невелика ванна непристойно бовваніли в куті. Прямо на підлозі купую лежали довгі кості із залишками м'яса впереміш із використаними серветками. Кілька непомітних камер – міністр знав це –

невпинно передавали зображення сховища на пульт охорони. Так, принаймні, було спокійніше.

- Як ти? – міністр наблизився до ґрат.

Двадцятишестирічний Альберт сидів на краю ліжка в спортивних штанах, стуливши коліна, наче від холоду. Майка звисала з його худих пліч, а рідкувата брудна борода робила його схожим на вбогого дядька з роману Достоевського. На вигляд йому можна було дати значно більше, ніж 26. Однак ця видима слабкість була оманливою. Міністр прекрасно знав, яку шалену силу може демонструвати його молодший брат під час нападів люті.

- Як бачиш, у нашій норі без новин. А як у тебе? Як Ольга, діти? – удавано ввічливо озвався той.

- Алік, я поговорити прийшов.

- Бачу, що з порожніми руками! – визвірився брат.

- Алік, ти забив на себе. Не даєш прибирати, не підпускаєш медсестру. Ми ж домовлялися!..

- Домовлялися!? Пішли ви, садисти! Ми домовлялися про свіжину, а що я їм!? Скажи, що я їм, Вітя!?

Альберт зірвався на ноги, вихопив із купи одну кістку і просунув її між пруттям так спритно, що старший брат ледве встиг відсахнутися. Віктор поправив зачіску.

- Алік, заспокойся.

- Ти брата за всеїдну тварюку маєш!? Думаєш, я фуфло не відрізняю?

- Добре. Це мавпа, яка жила тут недалеко – на дачі экс-прем'єра. У нього там звіринець для внуків. Вона втекла звідти, а наша охорона підбрала. Ти схавав високопоставлену мавпу, старий. Даремно тобі не сказали, – посміхнувся Віктор примирливо.

- Мені насрати, чия це була мавпа! Це нічого не міняє. Я сказав тобі – не грайся в цю херню із замісною терапією! Дарвін облажався, ми з мавпами не родичі, я ж знаю на смак! Оооо. Як тобі пояснити... Ти пробував коли-небудь соєвий гуляш?

- Ні.

- Ну, то хай Ольга тобі подасть. І порівняєш із телячим. Соя, як і мавпятина, – це гастрономічний злочин, це принижує людську гідність...

- Алік, нам треба залягти на дно. Я не можу так часто для тебе діставати. Блядь, я – міністр екології, я публічна особа! А після останніх випадків піднявся шум. Вони не розібралися, звідки все йде. Поки що.

- Випусти мене звідси, я сам знайду собі... Буду обережний.

- Алік, ти не контролюєш себе! Ти сам серед людей і дня не протримаєшся. Після того, що ти зробив із батьками, я не можу. Я просто... не можу... Ти знаєш, мудак, як важко було зліпити легенду, що мій брат розбився з мамою і батьком в автокатастрофі!? Ти помер для світу, щоб хоч якось жити далі! – зашипів Віктор.

- Це не життя. Краще пристрель мене зразу! Ну, чим я перебивався в останні тижні!? Цей бомж прокопчений... Гірше іржавої тараньки – всі чакри забиті, лімфовузли повилазили, шкіра – як решето. Плюс гонорея запущена. Тільки гомілки іще годилися, бо, видно, багато пішки ходив. Ти не уявляєш, яке це засмічення моєї карми! Потім ця проститутка, та ще й наркоманка. Де ви її нарили!? Хоч би їй детоксикацію попередньо зробили, крапельницю з глюкозою поставили. Я після неї два дні блював.

Я задихався, як безкрилий Ікар на піску. Зрозумій нарешті – це не простий консюмеризм, як у вас. Я маю чути у свіжині якісь духовні горизонти! А ви... ви ще нижче мене опустили – підсунули цей мавпячий ерзац!

- Зараз іншого нема. Все у цьому світі ерзаци, – утомлено проказав Віктор.

- Ти раніше діставав! У тебе ж купа підневільних служак. Я от пам'ятаю ту секретарку з родимкою. Аура була – словами не передати! Стегно, як у ангела небесного... – оскалив жовті зуби Альберт.

- Коли то було! Я ще в управлінні земельних ресурсів сидів. У неї були супер-характеристики, дві освіти... Тільки з універу. Я навіть не спав із нею. Чиста була, як сльоза. А теперішня моя секретар-референт сама під мене стелиться: «Віктор Павлович, я не протів, еслі ви будете внімательнее ко мне, чем к супруге». І п'є на фуршетах, як сатана – заступників моїх перепиває. Фу, курва!

- Вітя, постарайся – ти ж брат. Я хочу їсти порядних людей! Достойних! Тільки достойних – чуєш!

- Де я тобі їх візьму в цій країні!? У дев'яностих вижили всіх принципових, у двотисячних – помірно безпринципних. Тепер завели чисте кримінальне бидло. Кругом одні виродки на всіх рівнях. Нікого тобі тут їсти, Алік, нікого...

- Ех, душа болить за Україну! – Альберт судомно вчепився обома руками в ґрати. Його бліде лице з темними западинами попід очима завмерло.

Віктор відчув різкий жаль до брата. У гнилуватому, спертому повітрі сховища стояло затамоване вовче виття.

- Алік, треба потерпіти. Криза. Вся країна затягує пояси. Я домовився, щоб нам передавали живих шимпанзе. Чартером із Конго.

- Пішов ти!

- Алік!

- Сука ти така, я здохну без нормальної свіжини! – затряс клітку Альберт.

- Ну то їж мене! На! Більше нема що тобі дати! – Віктор просунув долоню в квадрат між сталевим пруттям – лише для того, щоб обеззброїти брата в цій малоприємній суперечці.

Повисла пауза. Очі Альберта перестали кліпати. Двоє чули своє важке дихання... І раптом старший брат заревів від болю. Він насилу вирвав свою руку з Альбертових щелеп і відскочив назад. Із ребра долоні юшила кров.

- Тиинии!!! – тільки й міг вимовити міністр.

Він, ревучи, підбіг до панелі, що відкривала двері, з другої спроби ввів код. Охоронці вже гриміли сходами, бачивши всю ситуацію на своєму екрані.

- Вітя, а в тебе люмпенська аура! – викрикнув Альберт, метаючись і хижо чвакаючи ротом. – Ти не був таким! Вітя, я страждаю з тобою! Життя осквернило тебе!

- Транквілізатор, бля, сюди! Де сестра??? Живо приспіть його! – рявкнув Віктор.

Жінка-манекен на ходу розкривала свій кейс. Двоє охоронців відімкнули клітку і схопили брата-гурмана, що тіпався в істериці. На його закривавлений рот наклали сталевий намордник і защепили на потилиці. Тепер медсестра могла підготувати ін'єкцію. Плавними холодними руками вона підняла шприц

на рівень очей, випустила з голки маленьку цівку рідини й увігнула її у вивернуту шию антропофага.

- Я покажу тобі люмпенську ауру, гнида! Три місяці на м'ясі шимпанзе сидітимеш! – клявся Віктор, натягуючи рукав сорочки на рвану рану.

- Ти садист! Якби мама була жива... вона б не дозволила тобі так зі мною... якби мама була жива... – Альберт почав обм'якати з легким подивом в очах.

- Була б жива, якби ти не з'їв, – процідив міністр, поспішаючи на вихід.